

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1203898611
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1203898611.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov Mgr. Jany Janics Bajánkovej a JUDr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: Hlavné mesto SR Bratislava, Primaciálne nám. č. 1, Bratislava proti žalovaným: X/ Q. B., O. X. XX, O., zast. advokátom JUDr. Radoslavom Olijášom, PhD., so sídlom Grösslingova 58, Bratislava, 2/ Športový klub Slávia Filozof, o. z. v konkurze, IČO: 00 686 450, so sídlom Nevádzova 2/A, Bratislava (vyhlásený konkurz, správca konkurznej podstaty ADO INSOLVENCY, k.s., so sídlom Hollého 10, Nitra, IČO: 00 686 450), 3/ Residence 23, s.r.o., IČO: 36 862 878, so sídlom Hviezdoslavovo námestie 7, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Peter Kubina, so sídlom Bottova 2A, Bratislava, 4/ DANNYX s.r.o., IČO 36 356 247, so sídlom Fibichova 23, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Radoslavom Olijášom, PhD., so sídlom Grösslingova 58, Bratislava, o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalovaných 1/ - 4/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 2.10.2013, č. k. 7C/54/2003- 737, o späťvzati žaloby voči žalovaným 1/ a 3/ po rozhodnutí súdu prvej inštancie takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti, ktorou určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra „C“ zapísaných na LV č. XXXX, okres O. H., R. O. - Y., katastrálne územie Y., parc. č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 6.159 m², parc. č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 2.329 m² a parc. č. XXXXX/XX zastavané plochy a nádvorcia o výmere 68 m², p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd p r i p ú š ť a späťvzatie žaloby voči žalovanému 1/, rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/54/2003-737 zo dňa 02.10.2013 vo vzťahu k nemu zrušuje a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

III. Odvolací súd odvolanie žalovaného 4/ odmieta a späťvzatie žaloby voči nemu nepripúšťa.

IV. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/54/2003-737 zo dňa 02.10.2013 vo vzťahu k žalovanému 2/ z r u š u j e a konanie voči nemu z a s t a v u j e .

V. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči žalovaným 3/ a 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100%.

VI. Žalovanému 1/ sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

VII. Žalobcovi sa voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým, v poradí druhým, rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra C v katastrálnom území Y.: parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 6 159 m², LV č. XXXX, parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 2 056 m², LV č. XXXX, parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 2 572

m2, LV č. XXXX, - parcela č. XXXXX/XX - ostatné plochy o výmere 85 m2, LV č. XXXX - parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 159 m2, LV Č.. XXXX,- parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 83 m2, LV č. XXXX, - parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 48 m2, LV č. XXXX, - parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2 329 m2, LV č. XXXX, - parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 68 m2, LV č. XXXX, - parcela č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 205 m2, LV č. XXXX a stavby sociálnej budovy súpisné č. XXXX na parcele č. XXXXX/XX, XXXXX/XX J. Č.. XXXX; o trovách konania si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2/ Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že býv. Obvodný národný výbor Bratislava II ako investor a právny predchodca žalovaného 2/ TJ Slávia Filozof Bratislava ako budúci užívateľ uzavreli dňa 12.02.1986 zmluvu č. Z-6/85 o prevzatí stavby budovanej v rámci investičnej akcie „Z“ pod Názvom I. P. U. Š. V. S. K. s tým, že budúci užívateľ sa zaviazal prevziať túto stavbu po jej dokončení do vlastníctva. Dňa 26.06.1987 uzavrel ObNV Bratislava II ako odovzdávajúca organizácia s TJ Slávia Filozof Bratislava - preberajúca organizácia hospodársku zmluvu č. Z-X/XX. Jej predmetom bol prevod I. P. U. Š. V. S. K. ul. parc. č. XXXXX/XX o výmere 13.768 m2 - ostatná plocha v zostatkovej hodnote 1.645.949,- Kčs. Tento majetok bol prevedený k 31.07.1987. Podľa bodu 5 tejto zmluvy dôvodom prevodu správy tohto majetku bolo to, že preberajúca organizácia uhradila sumu 500.000,- Kčs podľa vyhl. č. 90/1984 Zb. Zmluva bola napísaná na tlačive ŠEVT - 02 007 0, ktoré bolo určené na hospodárske zmluvy o prevode správy národného majetku (§ 347 Hosp. zák.) a o prevode vlastníctva národného majetku (§ 349 Hosp. zák.). Listom z 08.10.1987 požiadala TJ Slávia Filozof Bratislava na základe tejto hospodárskej zmluvy o zaevidovanie vlastníckeho práva vo vtedajšej evidencii nehnuteľností a ako vlastník predmetných nehnuteľností bola zaevidovaná dňa 29.01.1988. Dňa 25.05.1990 Ministerstvo vnútra SR zaevidovalo občianske združenie Športový klub Slávia Filozof (žalovaný 2/), ktoré je právnym nástupcom TJ Slávia Filozof. Dňa 31.07.1991 podpísali ObNV Bratislava II v likvidácii - Cultus ako odovzdávajúca organizácia a žalobca ako preberajúca organizácia protokol o odovzdaní majetku podľa § 2 ods. 1, § 14 zák. č. 138/1991 Zb. a zák. č. 518/1990 Zb. Predmetom odovzdania boli nehnuteľnosti uvedené v prílohe č. 1 protokolu, vrátane budovy súp. č. H.X a parcely č. XXXXX/XX s tým, že vlastníctvo je nevysporiadané. Dňa 06.05.1996 uzavrela TJ Slávia Filozof ako predávajúci s V.. Q. B. a s V.. R. B. (pôvodná žalovaná 2/) ako s kupujúcimi kúpnu zmluvu, ohľadom pozemku parc. č. XXXXX/XX - zastavaná plocha vo výmere 159 m2. Dňa 26.08.1997 bol žalovaný 2/ zapísaný do katastra nehnuteľností ako vlastník parcely č. XXXXX/XX a sociálnej budovy súp. č. II. XXXX postavenej na tejto parcele. Dňa 22.09.1997 žalovaný 2/ ako predávajúci uzavrel s V.. Q. B. a s pôvodnou žalovanou 2/ V.. R. B. ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, ktorou kupujúcim predal parcelu č. XXXXX/XX - zastavaná plocha vo výmere 48 m2. V ten istý deň uzavrel žalovaný 2/ s tými istými kupujúcimi ďalšiu kúpnu zmluvu, ktorou im predal 1/2 sociálnej budovy súp. č. XXXX postavenej na parcele č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Dňa 22.04.1998 uzavrel žalovaný 2/ ako predávajúci so žalovaným 1/ (pôvodný žalovaný 3/) ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorou žalovanému 1/ predal parcely č. XXXXX/XX a č. XXXXX/XX. Dňa 21.01.2000 žalovaný 2/ uzavrel ako predávajúci so žalovaným 1/ ako kupujúcim kúpnu zmluvu, ktorou žalovanému 1/ predal pozemok parc. č. XXXXX/XX. Dňa 04.05.2005 uzavrel V.. Q. B. ako darca V.. R. B. (pôvodná žalovaná 2/) a so žalovaným 1/ (pôvodný žalovaný 3/) darovaciu zmluvu, ktorou menovaným daroval parcely č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Toho istého dňa V.. Q. B. a pôvodná žalovaná 2/ V.. R. B. uzavreli so žalovaným 1/ darovaciu zmluvu, ktorou žalovanému 1/ darovali 1/2 stavby - soc. budovy súp. č. XXXX postavenej na parcelách č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Dňa 21.04.2006 uzavrel žalovaný 1/ so spoločnosťou J. N. Bloom, spol. s r. o. (pôvodný žalovaný 7/) kúpnu zmluvu, ktorou tejto spoločnosti predal parcely č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Dňa 27.04.2006 žalovaný 2/ uzavrel so žalovaným 1/ kúpnu zmluvu, ktorou žalovanému 1/ predal parcelu č. XXXXX/XX. Toho istého dňa uzavrel žalovaný 2/ so žalovaným 1/ kúpnu zmluvu, ktorou žalovanému 1/ predal 1 sociálnej budovy súp. č. XXXX postavenej na parcelách č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Dňa 04.05.2006 uzavrel žalovaný 2/ so spoločnosťou J. N. Bloom, spol. s r. o. kúpnu zmluvu, ktorou tejto spoločnosti predal parcely č. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Dňa 15.05.2006 uzavrela spoločnosť J. N. Bloom, spol. s r. o. so žalovaným 4/ kúpnu zmluvu, ktorou žalovanému 4/ predala parcely č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX. Dňa 18.05.2006 uzavrela spoločnosť J. N. Bloom, spol. s r. o. so žalovaným 3/ kúpnu zmluvu, ktorou žalovanému 3/ predala parcely č. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX a č. XXXXX/XX. Podľa vyjadrenia Správy katastra pre Hl. mesto SR Bratislavu pozemky v súčasnosti evidované v katastri nehnuteľností ako parc. č. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX boli odčlenené z pôvodnej parcely č. XXXXX/XX vo výmere 13 764 m2. Na LV č. XXXX je ako vlastník sociálnej budovy súp. č. XXXX postavenej na parcelách č. XXXXX/XX

U. Č.. XXXXX/XX zapísaný žalovaný 1/. Na LV č. XXXX je ako vlastník parciel č. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX a č. XXXXX/XX zapísaný žalovaný 3/. Na LV č. XXXX je ako vlastník parcely č. XXXXX/XX zapísaný žalovaný 2/. Na LV č. XXXX je ako vlastník parciel č. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX zapísaný žalovaný 4/. Na LV č. XXXX je ako vlastník parciel č. XXXXX/XX, Č.. XXXXX/XX U. Č.. XXXXX/XX zapísaný žalovaný 1/ na LV č. XXXX je ako vlastník parcely č. XXXXX/XX zapísaný žalovaný 1/. Súčasný stav je teda taký, že žalovaný 1/ je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník parciel XXXXX/XX,XX,XX,XX a sociálnej budovy, žalovaný 2/ ako vlastník parcely č. XXXXX/XX, žalovaný 3/ ako vlastník parciel č. XXXXX/XX,XX,XX U. žalovaný 4/ ako vlastník parciel č. XXXXX/XX,XX. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je dôvodná. Následne súd prvej inštancie poukazujúc na právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu z 25.06.2012, č. k. 15Co/69/2010-664 žalobe vyhovel.

3/ O trovách konania si súd prvej inštancie vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

4/ Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/, 2/. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne. Namietli, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Vo vzťahu k protokolu z 31.07.1991 uviedli: „Neexistuje okrem tvrdení navrhovateľa žiadny vecný, logický a ani racionálny súvis medzi tabuľkou, v ktorej sú uvedené nejaké veci, pričom zdôrazňujem, že ide o nepodpísanú, nedatovanú listinu, ktorých môžem predložiť nespočetné množstvo. Preto som uviedol a zdôraznil, že predmetom je vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a takáto listina, akou je bližšie neidentifikovaná tabuľka, absolútne nič nedokazuje a navyše jej obsah, ktorý je podľa nášho názoru absolútne pochybný, je v rozpore s doteraz vykonanými dôkazmi, najmä zápsmi v KN, samotnou hospodárskou zmluvou a v neposlednom rade aj s výpoveďou H.. B., ktorý potvrdil vo výpovedi z 20.05.2009, že ObNV Bratislava II robil inventúry svojho majetku, pričom predložené dôkazy jednoznačne vyvracajú fakt, že by v čase prechodu majetku zo štátu na obce čl. Štát vlastníkom dotknutých nehnuteľností nebol.“ Ďalej žalovaní 1/, 2/ v odvolaní poukázali na to, že hospodárskou zmluvou č. Z-X/XX nedošlo k prevodu správy národného majetku na právneho predchodcu žalovaného 2/, ale išlo o zmluvu o prevode vlastníctva národného majetku. Vlastnícke právo právneho predchodcu žalovaného 2/ k predmetným nehnuteľnostiam bolo zapísané do vtedajšej evidencie nehnuteľností. Bez ohľadu na to, ako bola uvedená hospodárska zmluva označená, právny predchodca žalovaného 2/ bol dobromyseľný v tom, že je vlastníkom sporných nehnuteľností. ObNV Bratislava II v rozhodnutí z 20.11.1987 označila právneho predchodcu žalovaného 2/ ako vlastníka budovy postavenej na predmetných pozemkoch.

5/ Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal včas odvolanie aj žalovaný 3/. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že prevod správy národného majetku medzi štátnou organizáciou (ObNV) a spoločenskou organizáciou (právny predchodca žalovaného 2/ TJ Slávia Filozof) nebol možný, keďže takýto prevod bol možný iba medzi štátnymi organizáciami a za odplatu. Nebolo možné ani odovzdanie národného majetku do trvalého užívania na základe odplatnej hospodárskej zmluvy, pretože sa tak mohlo stať iba bezodplatne. Predmetnú hospodársku zmluvu treba vyložiť tak, že ňou došlo v zmysle § 18 vyhl. č. 90/1984 Zb. k prevodu vlastníckeho práva hmotného národného majetku. V hospodárskej zmluve je uvedené, že preberajúca organizácia TJ Filozof uhradila čiastku 500.000,- Sk, ktorú nemožno považovať za nič iné, než za kúpnu cenu. V konaní nebolo potrebné skúmať, či aj skutočne došlo k zaplateniu kúpnej ceny. Zo žiadosti TJ Filozof z 08.10.1987 podľa žalovaného 3/ vyplýva, že ObNV II a TJ Filozof uzavreli hospodársku zmluvu s úmyslom spôsobiť prevod vlastníckeho práva k hmotnému národnému majetku zapísanému na LV č. XXXX. Súd prvého stupňa sa podľa žalovaného 3/ nevysporiadal s tým, že v bode 4. predmetnej hospodárskej zmluvy sa nachádza preškrtnutie textu, z ktorého je zrejmé, že toto preškrtnutie s prihliadnutím na jeho rozloženie a veľkosť sa má nachádzať v bode 3. Hospodárskej zmluvy. Preškrtnutie sa pri vypíňaní hospodárskej zmluvy zjavou chybou v písaní (posunutím strany pomocou písacieho stroja) presunulo o jeden riadok nižšie, čím sa zmenilo podstatné ustanovenie hospodárskej zmluvy. Chybou v písaní tak bola zmluva, ktorou sa prevádza vlastníctvo, bez dôvodu zmenená na zmluvu, ktorou sa prevádza správa majetku. Súd prvého stupňa sa tiež nevysporiadal s tým, prečo ObNV Bratislava II po tom, ako obdržal rozhodnutie geodézie, prevod majetku nenamietal. Všetky tieto skutočnosti podľa žalovaného 3/ svedčia o tom, že došlo k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

6/ Rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním aj žalovaný 4/. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Odvolanie odôvodnil zhodne, ako dôvodil žalovaný 3/.

7/ Odvolací súd rozsudkom č.k. 6Co/294/2014-913 zo dňa 21.03.2016 po prejednaní odvolaní na odvolacom pojednávaní napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, zmenil tak, že žalobu zamietol. V dôvodoch svojho rozhodnutia ozrejmil, že časť sporných pozemkov bola pôvodne zapísaná v pzkn. vl. č. XXX ako parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a ako vlastníci týchto pozemkov boli v tejto pzkn. vl. č. XXX zapísaní U. G., V. G. U. E. G., každý v pomere 1/3 k celku. Štát mal nadobudnúť vlastnícke právo k týmto pozemkom konfiškáciou na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie zo 16.06.1948, č. K - 206/1948. Týmto rozhodnutím konfiškačná komisia rozhodla v zmysle nar. č. 104/1945 Sb., že „U. G. a spol.“ treba považovať za zradcu a nepriateľa slovenského národa a ČSR a v dôsledku toho pôdohospodársky majetok v ich vlastníctve je skonfiškovaný ku dňu 01.03.1945 bez ohľadu na to, kde na území Slovenska sa nachádza. Toto rozhodnutie konfiškačnej komisie obsahuje poučenie, podľa ktorého ho v zmysle § 1 ods. 13 nar. č. 104/1945 Sb. možno napadnúť odvolaním na Zbor povereníkov do 30 dní od jeho vyhlásenia. Uvedené konfiškačné rozhodnutie napadli U. G., V. G. U. E. G. odvolaním. Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v písomnosti označenej ako „Vec: U., V. U. E. G., kat. územie Bratislava - Prievoz - odvolanie proti konfiškácii“ č. 64.123/48-V/A-2 z 22.03.1949 (č. l. 842) uviedlo, že odvolatelia k odvolaniu nepriložili doklady, z ktorých by bolo zrejmé, že konfiškácia bola protiprávna a preto navrhuje, aby Zbor povereníkov odvolanie zamietol a konfiškačné rozhodnutie potvrdil. Z tohto odvolací súd vyvodil, že o odvolaní voči predmetnému konfiškačnému rozhodnutiu nebolo rozhodnuté a preto toto rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Písomnosť Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy z 22.03.1949, č. 64.123/48-V/A-2 nie je rozhodnutím o odvolaní, ale iba návrhom tohto povereníctva adresovaným Predsedníctvu Zboru povereníkov ako by mal Zbor povereníkov o odvolaní rozhodnúť, naviac Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy o odvolaní rozhodnúť nemohlo, keďže nebolo odvolacím orgánom, ktorým bol v zmysle § 1 ods. 13 nar. č. 104/1945 Sb. Zbor povereníkov, čo je uvedené aj v poučení konfiškačného rozhodnutia. Odvolací súd poukázal na to, že konfiškácia nastávala až po splnení zákonných podmienok, medzi ktoré patrilo právoplatné správne rozhodnutie príslušného orgánu o tom, či dotknutá právnická alebo fyzická osoba bola nepriateľom alebo zradcom českého alebo slovenského národa. Ak rozhodnutie o tom, či taká právnická alebo fyzická osoba je zradcom a nepriateľom českého alebo slovenského národa, bolo vydané, ale nenadobudlo právoplatnosť, nedochádzalo ešte ani ku konfiškácii; tento správny akt totiž vytváral subjektívne predpoklady konfiškácie (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/110/2000). Keďže konfiškačné rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, vlastníkom časti sporných pozemkov sa štát nemohol stať a tieto pozemky preto nemohli prejsť do vlastníctva obce - žalobcu v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. Naviac, predmetné konfiškačné rozhodnutie vo svojom výroku neoznačuje presne osoby, ktorých sa týka, teda osoby, ktoré treba považovať za zradcov a nepriateľov slovenského národa a ČSR. Vo výroku tohto rozhodnutia je totiž uvedené, že zradcom a nepriateľom slovenského národa a ČSR je „U. G. a spol.“ Z tohto hľadiska predmetné konfiškačné rozhodnutie odvolací súd vyhodnotil ako tzv. paakt. Odvolací súd ďalej v dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca do spisu založil spis Ľudového súdu v Bratislave sp. zn. 2483/59 (č. l. 874 - 887), ktorého súčasťou je rozhodnutie Odboru pôdohospodárstva rady ÚNV v Bratislave z 18.08.1959, č. Pôd.-586/1-1959-3041 (č. l. 876), ktorým boli pozemky po G. pridelené v zmysle § 9 ods. 1 nar. č. 104/1945 Sb. do vlastníctva čl. štátu. Predpokladom rozhodnutia o prídelení bolo rozhodnutie Zboru povereníkov SNR uznesením na návrh Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu v zmysle ust. § 9 ods. 2 cit. nariadenia. Z nar. č. 104/1945 Sb. nemožno vyvodíť, ktorý orgán mal právomoc rozhodnúť podľa § 9 ods. 1 tohto nariadenia. Zo žiadneho ustanovenia nar. č. 104/1945 Sb. však nemožno vyvodíť, že by takúto právomoc mal Odbor pôdohospodárstva rady ÚNV. Uvedené rozhodnutie teda vydal orgán, ktorý na to nemal právomoc, a preto tiež išlo o paakt, ku ktorému nemožno prihladiť. V spise Ľudového súdu sa nachádzajú aj rozhodnutia konfiškačnej komisie zo 16.06.1948, č. K-206/1948, ktorými bolo rozhodnuté, že E. G. U. V. G. treba považovať za zradcov a nepriateľov slovenského národa a ČSR v zmysle nar. č. 104/1945 Sb. Podľa odvolacieho súdu vierohodnosť týchto listín spochybnilo to, že v origináli konfiškačného spisu sa nenachádzajú a nachádzajú sa práve v spise, ktorý vznikol v roku 1959, teda 11 rokov po konfiškácii. Je pritom zaujímavé, že sa v tomto spise nenachádza konfiškačné rozhodnutie týkajúce sa U. G. zo 16.06.1948 (č. l. 843), v ktorom konfiškačná komisia rozhodla o „U. G. a spol.“ a toto rozhodnutie pritom doručovala aj V. G. U. E. G.. Tieto okolnosti podľa názoru odvolacieho súdu nasvedčovali tomu, že konfiškačné rozhodnutia týkajúce sa V. G. U. E. G. boli účelovo „vyfabrikované“ roky po pôvodnej

konfiškácii. Odvolací súd ďalej v dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že dňa 26.06.1987 uzavrel ObNV Bratislava II ako odovzdávajúca organizácia s právnym predchodcom žalovaného 2/ Telovýchovná jednota Slávia filozof ako s preberajúcou organizáciou hospodársku zmluvu č. Z-X/XX. Predmetom tejto zmluvy boli tenisové dvorce a šatne na parcele č. XXXXX/XX B. výmere 13 764 m² (sporné pozemky). Žalobca tvrdil, že ide o zmluvu o prevode správy národného majetku, kým podľa žalovaných ide o zmluvu o prevode vlastníctva národného majetku. Samotná zmluva bola uzavretá na tlačive používanom na prevod správy ale aj vlastníctva národného majetku s tým, že nehodiace sa malo preškrtnúť. Podľa názoru odvolacieho súdu v kópii tejto zmluvy založenej v spise však došlo k posunu riadkov, takže nie je zrejmé, či zámerom bolo prečiarknuť písacím strojom text týkajúci sa prevodu vlastníctva alebo text týkajúci sa prevodu správy. TJ Slávia Filozof bola za predchádzajúceho režimu tzv. spoločenskou organizáciou, teda išlo o inú socialistickú než štátnu organizáciu. Vlastníctvo k pozemku bolo možné previesť zo štátu do vlastníctva iných než štátnych organizácií iba v prípadoch uvedených v ust. § 18 ods. 3 písm. a/ až g/ vyhl. č. 90/1984 Zb.. V prejednávanej veci sa nejednalo ani o jeden z týchto prípadov a prevod z vlastníctva štátu do vlastníctva právneho predchodcu žalovaného 2/ preto nebol možný. V predmetnej zmluve však bolo dojednané, že preberajúca organizácia zaplatí odovzdávajúcej organizácii sumu 500.000,- Kčs. Z toho možno podľa názoru odvolacieho súdu vyvodit', že úmyslom zmluvných strán bolo previesť vlastníctvo zo štátu na právneho predchodcu žalovaného 2/. Keďže však - ako je to uvedené vyššie - takýto prevod nebol možný, je táto zmluva (ak ide o zmluvu o prevode vlastníctva národného majetku) absolútne neplatná. Odvolací súd dodáva, že na to, aby predmetná hospodárska zmluva nadobudla účinnosť, bol potrebný súhlas nadriadeného orgánu v zmysle § 19 ods. 2 vyhl. č. 90/1984 Zb.. Keďže existencia tohto súhlasu preukázaná nebola, predmetná hospodárska zmluva nemohla nadobudnúť účinnosť a to ani v prípade, keby bola platná. Tieto skutočnosti mali podľa názoru odvolacieho súdu význam pre posúdenie, či žalovaný 2/ nenadobudol vlastníctvo sporných pozemkov a stavby vydržaním. Právny predchodca žalovaného 2/ bol na základe spomenutej hospodárskej zmluvy v roku 1988 zapísaný do vtedajšej evidencie nehnuteľností ako vlastník predmetných nehnuteľností, do držby predmetných nehnuteľností právny predchodca žalovaného 2/ vstúpil najneskôr dňa 01.01.1989. Pri hodnotení, či išlo o držbu oprávnenú, bolo potrebné vziať v úvahu, že na účinnosť predmetnej hospodárskej zmluvy sa nevyžadovala jej registrácia štátnym notárstvom (§ 134 ods. 2 Obč. zák. v znení do 01.01.1992). Žalovaný 2/ mohol byť objektívne - so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Existoval tu totiž domnelý nadobúdaci titul (hospodárska zmluva č. Z-X/XX), žalovaný 2/, resp. jeho právny predchodca bol zapísaný v evidencii nehnuteľností ako vlastník predmetných nehnuteľností a jeho držba bola nerušená. V konaní nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že mohol mať počas vydržacej doby pochybnosti o tom, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Jeho právní nástupcovia (žalovaní 1/, 3/, 4/, na ktorých boli prevedené niektoré zo sporných nehnuteľností) si preto mohli započítať dobu jeho oprávnenej držby a ani u nich neboli zistené také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že mohli mať pochybnosti o tom, že sú vlastníkami predmetných nehnuteľností. Odvolací súd v tejto súvislosti zhrnul, že 10 - ročná vydržacia doba začala právnomu predchodcovi žalovaného 2/ plynúť dňa 01.01.1989 a uplynula dňom 01.01.1999 zohľadniac, že pozemok v štátnom vlastníctve bol pred nadobudnutím účinnosti novely Občianskeho zákonníka č. 509/1991 Zb. spôsobilým predmetom oprávnenej držby. Táto držba však vzhľadom na ust. § 135a ods. 3 Obč. zák., v znení platnom do 31.12.1991, ktoré vylučovalo z vydržania pozemky v tzv. socialistickom vlastníctve, nemohla vyústiť do nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním., akonáhle však toto obmedzenie od 01.01.1992 v dôsledku novely Občianskeho zákonníka odpadlo, uplatnili sa právne dôsledky oprávnenej držby, ktoré zákon do 01.01.1992 vylučoval. Žalobca podal žalobu na súd prvého stupňa až v roku 2003, teda po uplynutí vydržacej doby. Odvolací súd ďalej zhrnul, že sporné pozemky boli pôvodne zapísané vo pzkn. vl. č. XXX ako parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX a vo vl. č. XXXX ako parc. č. XXXXX, neskôr z nich vznikla parcela č. XXXXX/XX a z nej boli odčlenené parcely č. XXXXX/XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX, ktoré sú predmetom sporu spolu so stavbou súp. č. XXXX postavenou na parc. č. XXXXX/XX,XX. Štát sa nemohol stať vlastníkom pozemkov parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX U. XXXXX, pretože tieto pozemky neboli právoplatne skonfiškované pôvodným vlastníkom, v dôsledku čoho tieto pozemky nemohli prejsť na obec - žalobcu podľa zákona č. 138/1991 Zb.. Pokiaľ ide o ostatné pozemky a stavbu, ich vlastníkami sa stali žalovaní vydržaním vlastníckeho práva, a preto žaloba ani v tejto časti nebola dôvodná. Vydržanie by sa vzťahovalo aj na pozemky parc. č. XXXXX, XXXXX, XXXXX U. XXXXX v prípade, ak by boli právoplatne skonfiškované. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, že žalobu zamietol.

8/ Najvyšší súd SR uznesením č.k. 6Cdo 105/2016-978 zo dňa 21.03.2018, rozhodujúc o dovolaní žalobcu voči zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu z 21.03.2016 sp. zn. 6Co/294/2014, tento

zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. NS SR vo svojom rozhodnutí zhrnul, že žalobca sa žalobou podanou 2.4.2003 (po zmenách v jej predmete i v okruhu žalovaných v priebehu konania) domáhal voči žalovaným určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v žalobnom petite. Zhrnul tiež skutkové zdôvodnenie žaloby, podľa ktorého žalobca uplatnený nárok založil na ust. § 18 ods. 3 zákona č. 278/93 Z. z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“) v znení účinnom od 1.1. 1994, podľa ktorého zaniklo telovýchovným jednotám právo trvalého užívania majetku štátu a zároveň bol týmto zákonom novelizovaný zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, ktorý v § 2a ods.1 ustanovil, že nehnuteľné veci, ku ktorým zaniká právo trvalého užívania telovýchovným jednotám, prechádzajú tým istým dňom do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádzajú, z ktorého dôvodu žalovaný 2/, resp. jeho právny predchodca a následne ani ďalšie subjekty nemohli scudzovať nehnuteľnosti, ktoré neboli v ich vlastníctve. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo 14.10.2009 č. k. 7C/54/2003-599 konanie v časti určenia neplatnosti zmlúv, ktorými boli prevádzané sporné nehnuteľnosti, z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti zastavil; v časti určenia vlastníckeho práva žalobu zamietol vychádzajúc z právneho záveru, že na základe hospodárskej zmluvy z 26.6.1987 č. Z-6/85 (ďalej len „hospodárska zmluva“) nevzniklo právnomu predchodcovi žalovaného 2/ právo trvalého užívania k majetku v nej uvedenému, a že žalovaný 2/, resp. jeho právni nástupcovia nadobudli vlastnícke právo vydržaním k 1.1.2002, keďže právny predchodca žalovaného 2/ bol dobromyseľný, že mu sporné nehnuteľnosti patria, pretože došlo k jeho zápisu ako vlastníka v evidencii nehnuteľností dňom 29.1.1988 a aj v rozhodnutí o pridelení súpisného čísla sociálnej budove bol uvedený ako vlastník. Odvolací súd uznesením z 25. júna 2012 sp. zn. 15Co/69/2010 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a súvisiacom výroku o trovách štátu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vyslovujúc záver, že hospodárska zmluva nemohla byť zmluvou o prevode vlastníctva národného majetku už len z toho dôvodu, že sa nejednalo o niektorý z prípadov uvedených v § 18 ods. 3 písm. a/ až g/ vyhl. č. 90/1984 Zb. o správe národného majetku, akcentujúc, že z nej bolo celkom zjavné, že sa jedná o zmluvu o prevode správy národného majetku. Keďže však prevod správy národného majetku bol možný len medzi štátnymi organizáciami, išlo o absolútne neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom. Na právneho predchodcu žalovaného 2/ tak nemohla prejsť správa národného majetku. Pretože k sporným nehnuteľnostiam patrilo ku dňu účinnosti zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) právo hospodárenia bývalému ObNV Bratislava II, prešli tieto nehnuteľnosti v zmysle § 2 ods. 1 zákona o majetku obcí účinnosťou tohto zákona (t. j. 1.5.1991) do vlastníctva žalobcu. Ak by predmetná zmluva mala byť považovaná za zmluvu o odovzdaní nehnuteľností do trvalého užívania, toto právo zaniklo účinnosťou zákona o správe majetku štátu, teda 1.1.1994 a sporné nehnuteľnosti by prešli do vlastníctva žalobcu podľa § 2a ods. 1 zákona o majetku obcí. Odvolací súd ďalej konštatoval, že právny predchodca žalovaného 2/ nemohol byť v dobrej viere, že je vlastníkom, mohol mať iba dobrú vieru, že má sporné nehnuteľnosti v správe. Dobrú vieru nemohol odvodzovať ani z nesprávneho postupu príslušného orgánu evidencie nehnuteľností, lebo mal vedieť, že na základe zmluvy o prevode správy národného majetku sa nemôže stať vlastníkom, a ak to nevedel, tak tento omyl nie je ospravedliteľný. Nebol teda oprávneným držiteľom a preto nemohlo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Okresný súd Bratislava II v poradí druhým rozsudkom z 2.10.2013 č. k. 7C/54/2003-737 (viazaný právnym názorom odvolacieho súdu) žalobe vyhovel, pričom poznamenal, že mu odvolací súd neuložil povinnosť vykonať vo veci ďalšie dokazovanie a ani účastníci neprodukovali žiadne nové dôkazy. Vyššie popísanému zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (viď ods. 7/) dovolací súd vytkol, že odvolací súd nerešpektoval jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania (akt. civilného sporového konania), a to zásadu koncentrácie konania, ktorá znamená, že určité úkony účastníkov (teraz strán) môžu byť koncentrované do určitého procesného štádia s následkom tzv. procesnej preklúzie. Dovolací súd ozrejmil, že ak účastník v určitej lehote (do konca procesného štádia) svoju procesnú povinnosť nesplní, jeho procesné právo sa tým prekluduje, čo znamená, že neskôr ho nebude môcť uplatniť. V Občianskom súdnom poriadku bola zásada koncentrácie sporového konania všeobecne upravená v § 120 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého bol súd povinný poučiť účastníkov, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr sa neprihliada. Na skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr možno prihliadať, len ak sú uplatnené v odvolaní ako odvolací dôvod a len za podmienok uvedených v § 205a O. s. p. V prejednávanej veci zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 14. 10. 2009 (č. 1. 564), ktoré predchádzalo vyhláseniu v poradí prvého rozsudku prvoinštančného súdu, podľa dovolacieho súdu vyplýva, že účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p., pričom uviedli, že nemajú návrhy na ďalšie dokazovanie, na čo nasledovalo vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že aj po zrušení tohto rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie boli účastníci

opätovne poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p., pričom na pojednávaní dňa 2. 10. 2013 zhodne uviedli, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, na základe čoho prvoinštančný súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a rozhodol vo veci v poradí druhým rozsudkom. Odvolací súd napriek tomu v rozpore s označeným ustanovením v priebehu odvolacieho konania sa začal zaoberať novými tvrdeniami a novými listinnými dôkazmi, predloženými žalovaným 1/ na odvolacom pojednávaní dňa 15.5.2015 po vyše dvanástich rokoch trvania sporu, navyiac zjavne nad rámec podaných odvolaní a v rozpore so svojím výslovným konštatovaním v odôvodnení rozsudku, že bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní. Z odvolaní žalovaných je zrejmé, že ich odôvodnili odvolacími dôvodmi spočívajúcimi v odňatí možnosti konať pred súdom, v nesprávnych skutkových zisteniach a v nesprávnom právnom posúdení veci. Ani jeden z nich neuplatnil odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. e) O. s. p., t. j. že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a). Podľa dovolacieho súdu sa preto odvolací súd nemohol zaoberať novými tvrdeniami a listinnými dôkazmi, predloženými žalovaným 1/ až v odvolacom konaní, ktoré mali preukazovať neexistenciu vlastníctva štátu k sporným pozemkom (z dôvodu, že rozhodnutie o ich konfiškácii pôvodným vlastníkom nemalo nadobudnúť právoplatnosť). Nemohol z nich preto ani vyvodzovať právny záver o neopodstatnenosti žaloby z dôvodu nemožnosti prechodu vlastníctva zo zákona na žalobcu pre nedostatok vlastníctva štátu. Svojím nesprávnym procesným postupom porušil procesné právo žalobcu na rešpektovanie zásady koncentrácie konania, čím mu odňal možnosť riadne konať pred súdom. Ďalšia nesprávnosť procesného postupu odvolacieho súdu bola podľa dovolacieho súdu daná skutočnosťou, že sa v časti svojho právneho záveru o vydržaní vlastníckeho práva žalovanými zásadne odchyľil od svojho predchádzajúceho právneho názoru vysloveného v uznesení z 25. júna 2012 sp. zn. 15Co/69/2010, a to bez toho, aby tento svoj odklon náležite a presvedčivo odôvodnil. Navyše v konaní rozhodujúci dôkaz - hospodársku zmluvu - v dovolaní napadnutom rozhodnutí hodnotil v zjavnom rozpore s realitou. Išlo o fakty vyplývajúce z jej obsahu, a to že v nijakom prípade nemohlo ísť o zmluvu o prevode vlastníctva národného majetku, keď v kópii tejto zmluvy, predloženej súdu Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu (č. 1. 521), sú bez akýchkoľvek pochybností v označení zmluvy prečiarknuté slová „o prevode vlastníctva národného majetku“ (teda, sú bez posunu pri vyhotovovaní zmluvy prečiarknuté slová, že by malo ísť o zmluvu o prevode vlastníctva národného majetku), že v bode 2. zmluvy je prečiarknuté slovo „vlastníctvo“, že v bode 3 sú podčiarknuté slová, že správa sa prevádza bezplatne podľa § 16 vyhlášky o správe národného majetku (v § 16 uvedenej vyhlášky bol výslovné upravený prevod správy národného majetku, kým prevod vlastníctva národného majetku bol upravený v § 18 tohto predpisu), že v bode 5 je uhradenie čiastky 500 000 Kčs uvedené ako dôvod prevodu správy, pričom z vykonaného dokazovania, najmä v spojitosti s výpoveďou svedka X. B., je zrejmé, že tento údaj vyjadroval len dôvod na odovzdanie majetku vytvoreného investičnou činnosťou štátu žalovanému 2/, ktorým dôvodom bolo zaplatenie tejto sumy ako finančnej účasti žalovaného 2/ na akcii Z, a že predmetom tejto investičnej akcie nebol pozemok, resp. pozemky, ale stavebná činnosť, ktorej výsledkom bola stavba tenisových dvorcov a šatne (sociálnej budovy). Vyššie uvedené vady konania pred odvolacím súdom však nebránili dovolaciemu súdu, aby za účelom efektivity ďalšieho konania zaujal stanovisko k právnomu posúdeniu veci odvolacím súdom a dospel k záveru, že právne posúdenie veci odvolacím súdom nebolo správne. Uviedol, že odvolací súd odôvodnil zamietnutie žaloby tým, že časť sporných pozemkov nemohla prejsť do vlastníctva žalobcu v zmysle zákona o vlastníctve obcí, pretože štát sa ich vlastníkom konfiškáciou nestal, a že vlastníkami ostatných pozemkov a stavby sa stali žalovaní vydržaním vlastníckeho práva k 1.1.1999. Právny záver odvolacieho súdu o nedostatku vlastníctva štátu k časti sporných pozemkov z dôvodu údajného nedostatku právoplatnosti konfiškačného rozhodnutia nebol podľa dovolacieho súdu správny nielen preto, že predkladanie listinných dôkazov na spochybnenie platnosti konfiškácie z roku 1948 bolo v danej procesnej situácii (pre rozpor so zásadou koncentrácie konania) neprípustné, a teda že naň vôbec nemalo byť prihliadané, ale podľa dovolacieho súdu aj preto, že tvrdenia spochybňujúce nadobudnutie vlastníctva štátu konfiškáciou boli právne irelevantné, pretože sa nimi obchádzal účel a zmysel reštitučného zákonodarstva, t. j. zmiernenie následkov niektorých majetkových a iných krívd, ku ktorým došlo v období neslobody (od 25.2.1948 do 1.1.1990). Tohto zmiernenia, resp. nápravy bolo možné sa domáhať len za podmienok a v lehotách stanovených reštitučnými predpismi, najmä zákonom č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách a zákonom č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Zákonodarca v reštitučných predpisoch v záujme rešpektovania princípu stability právnych vzťahov určil podmienky umožňujúce cieleňú a presne vymedzenú zmenu v rozdelení majetku, teda jasne vymedzil okruh vzťahov, do ktorých bolo možné spätne zasiahnuť, a ostatné ponechať v stave, v akom boli v dobe prijatia reštitučných noriem. Ak nebol oprávnenými osobami uplatnený reštitučný nárok, hoci ho bolo možné uplatniť, reštitučné zákony, majúce charakter špeciálnej právnej úpravy, v podstate v takomto

prípade v záujme stability právnych vzťahov akoby legalizovali vlastníctvo štátu k majetku, ktorý štát získal konfiškáciami, znárodnením alebo inými opatreniami, čím súčasne vylúčili možnosť domáhať sa nápravy krívd mimo svoj rámec, teda postupom podľa všeobecných predpisov. Právne posúdenie veci odvolacím súdom vychádzajúce z posudzovania otázky vlastníckeho práva štátu v súvislosti s konfiškáciou podľa všeobecných predpisov bolo preto aj z tohto dôvodu nesprávne. Podľa dovolacieho súdu správne posúdenie uplatneného určovacieho nároku vyžadovalo riešenie dvoch rozhodujúcich právnych otázok, a to otázky, či žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam podľa zákona o majetku obcí a ak áno, či toto právo žalobcu v nasledujúcom období nezaniklo v dôsledku jeho vydržania v prospech žalovaných. Zo skutkového hľadiska bolo v predmetnej veci podľa dovolacieho súdu zistené, že v čase uzavretia hospodárskej zmluvy štát právne i fakticky disponoval so spornými nehnuteľnosťami, že k týmto nehnuteľnostiam vykonával správu národného majetku ObNV Bratislava II, že tento orgán ako odovzdávajúca organizácia uzavrel so žalovaným 2/ ako preberajúcou organizáciou hospodársku zmluvu o prevode správy národného majetku, že odovzdaný majetok bol v tejto zmluve označený slovami „Akcia Z č. X/XX, I. P. U. Š. V. S. K. T. O., S. Ú. Y., parcela č. XX XXX/XX - ostatná plocha o výmere 13.764 m² v obstarávacej a zároveň zostatkovej hodnote 1.645.949 Kčs“, a že správa tohto majetku sa prevádza k 31. 7. 1987. Ďalej bolo zistené, že na základe žiadosti žalovaného 2/ z 8.10.1987, podpísanej vtedajším tajomníkom žalovaného 2/ V. Q. B. (právnym predchodcom žalovaného 1/, ktorý bol pôvodne v žalobe označený za žalovaného 1/ a ktorý v priebehu konania dňa 4. 7. 2006 zomrel), v ktorej na základe zmluvy o prevode správy národného majetku žiadal o zaevidovanie vlastníctva, geodézia zapísala v evidencii nehnuteľností vlastnícke právo žalovaného 2/. Ďalej bolo zistené, že kúpnu zmluvou zo 6.5.1996 žalovaný 2/ previedol pozemok parcela č. XXXXX/XX na V. Q. B. a jeho manželku V. R. B. (matku žalovaného 2/), kúpnu zmluvou z 22.9.1997 žalovaný 2/ previedol na V. Q. B. U. V. R. B. pozemok parcela XXXXX/XX, kúpnu zmluvou z 22. 9. 1997 žalovaný 2/ previedol na V. Q. B. U. V. R. B. stavby - sociálnej budovy, kúpnu zmluvou z 22.4.1998 žalovaný 2/ previedol na žalovaného 1/ pozemok parcela XXXXX/XX a pozemok parcela XXXXX/XX, kúpnu zmluvou z 21.1.2000 previedol žalovaný 2/ na žalovaného 1/ pozemok parcela XXXXX/XX, - darovacou zmluvou zo 4.5.2005 V. Q. B. U. V. R. B. darovali žalovanému 1/ pozemky parcela XXXXX/XX a parcela XXXXX/XX, darovacou zmluvou zo 4.5.2005 V. Q. B. U. V. R. B. darovali žalovanému 1 stavby - sociálnej budovy, kúpnu zmluvou z 21. 4. 2006 žalovaný 1/ previedol na obchodnú spoločnosť J. N. BLOOM s. r. o. pozemky parcela XXXXX/XX a parcela č. XXXXX/XX za kúpnu cenu 16.800.000 Sk, kúpnu zmluvou z 27.4.2006 previedol žalovaný 2/ na žalovaného 1/ pozemok parcela XXXXX/XX, kúpnu zmluvou z 27.4.2006 previedol žalovaný 2/ na žalovaného 1/ stavby - sociálnej budovy, kúpnu zmluvou zo 4.5.2006 previedol žalovaný 2/ na obchodnú spoločnosť J. N. BLOOM s. r. o. pozemky parcela č. XXXXX/XX, parcela XXXXX/XX U. parcela XXXXX/XX za kúpnu cenu 1 Sk, kúpnu zmluvou z 15.5.2006 previedla obchodná spoločnosť J. N. BLOOM s. r. o. na žalovaného 4/ pozemky parcela XXXXX/XX a parcela XXXXX/XX za kúpnu cenu 1.000.000 Sk a kúpnu zmluvou z 18. 5. 2006 previedla obchodná spoločnosť J. N. BLOOM s. r. o. na žalovaného 3/ pozemky parcela č. XXXXX/XX, XXXXX/XX U. XXXXX/XX za kúpnu cenu 18.000.000 Sk. Podľa názoru dovolacieho súdu vyššie uvedený zistený skutkový stav umožňoval v prejednávanej veci záver, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam podľa zákona o majetku obcí. V čase uzatvárania hospodárskej zmluvy boli sporné nehnuteľnosti nepochybne vlastníctvom štátu a ako národný majetok boli v správe ObNV Bratislava II. Hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku síce nemohlo vzniknúť žalovanému 2/ k sporným nehnuteľnostiam právo správy národného majetku, lebo takéto právo podľa v tom čase platných právnych predpisov mohli vykonávať len štátne organizácie (§ 64 ods. 2 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka), čo však neznamená, že mu nemohlo vzniknúť iné právo, obsahom ktorého by bolo oprávnenie užívať odovzdaný majetok. Zákon č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník. znení platnom do 30. 4. 1990 neobsahoval výslovnú úpravu tzv. konverzie právneho úkonu a rovnako ani vtedy platný zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník konverziu neupravoval. Tento právny inštitút bol upravený v Hospodárskom zákonníku až novelou vykonanou zákonom č. 103/1990 Zb. s účinnosťou od 1. 5. 1990 (v § 24b) a v Občianskom zákonníku novelou vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb. s účinnosťou od 1. 1. 1992 (v § 41a ods. 1). Konverzia však v čase uzatvorenia hospodárskej zmluvy tvorila súčasť platného právneho poriadku, keďže bola upravená v § 30 zákona č. 101/1963 Zb. o právnych vzťahoch v medzinárodnom obchodnom styku, preto jej použitie prichádzalo do úvahy analogicky aj v právnych vzťahoch upravených Hospodárskym zákonníkom i Občianskym zákonníkom. Podľa dovolacieho súdu je nepochybné, že v predmetnej veci bolo vôľou konajúcich strán pri uzatváraní hospodárskej zmluvy založiť medzi nimi taký právny vzťah, ktorého obsahom by bolo právo žalovaného 2/ užívať odovzdaný majetok, teda užívať ho na základe existujúceho právneho dôvodu. So zreteľom na túto rozhodujúcu okolnosť a na to, že medzi nimi uzavretá hospodárska zmluva svojím obsahom

spĺňala náležitosti hospodárskej zmluvy o odovzdaní v nej určeného majetku do trvalého užívania žalovaného 2/, teda náležitosti iného platného právneho úkonu, malo jej uzavretie za následok vznik práva trvalého užívania žalovaného 2/ k tomuto majetku. Išlo o právo upravené v § 70 ods. 1 vtedy platného Hospodárskeho zákonníka a v § 14 vyhlášky o správe národného majetku. V zmysle týchto právnych predpisov hospodárska zmluva o odovzdaní národného majetku do trvalého užívania vznikla dohodou zmluvných strán o jej podstatných náležitostiach, ktorými podľa § 14 ods. 4 vyhlášky o správe národného majetku boli: a) určenie odovzdávaného majetku, b) účel na ktorý sa majetok odovzdáva do trvalého užívania, a spôsob tohto užívania a c) určenie dňa vzniku trvalého užívania. V preskúmvanej veci všetky tieto tri podstatné náležitosti pre vznik práva trvalého užívania národného majetku boli splnené, keďže: a/ v zmluve bol vymedzený odovzdávaný majetok, a to tA. P. U. Š. V. S. K. T. O.a, ako výsledok investičnej akcie Z, realizovanej na pozemku v kat. úz. Ružinov, parcela č. XX XXX/XX - ostatná plocha o výmere 13.764 m², v obstarávacej a zároveň zostatkovej hodnote 1 645 949 Kčs, b/ z označenia tohto majetku i z označenia žalovaného 2/ ako telovýchovnej organizácie bol zrejmý aj účel a spôsob trvalého užívania (športové účely a vykonávanie telovýchovných aktivít) a c/ v zmluve bol dohodnutý aj deň vzniku práva užívať odovzdaný majetok, a to k 31. 7. 1987. Nadobudnutím účinnosti zákona o správe majetku štátu, t. j. dňom 1.1.1994 zaniklo žalovanému 2/ právo trvalého užívania k tomuto majetku štátu (§ 18 ods. 3) a zároveň týmto dňom podľa zákona o majetku obcí (§ 2a ods. 1) prešiel tento majetok do vlastníctva žalobcu. Samotný pozemok, ku ktorému ObNV Bratislava II vykonával správu národného majetku a ku dňu účinnosti zákona o obecnom zriadení právo hospodárenia, prešiel do vlastníctva žalobcu už účinnosťou zákona o majetku obcí, t. j. dňom 1.5.1991 (§ 2 ods. 1). V súvislosti s otázkou, či v nasledujúcom období vlastnícke právo žalobcu zaniklo jeho vydržaním v prospech žalovaného 2/, resp. v prospech ostatných žalovaných ako subjektov, na ktorých boli postupne prevádzané sporné nehnuteľnosti, zastáva dovolací súd názor, že zistený skutkový stav takýto záver neumožňoval. K vydržaniu vlastníckeho práva žalovaným 2/ nedošlo pre nesplnenie podmienky, že bol oprávneným držiteľom, t. j. takým držiteľom, ktorý by bol dobromyseľný, že mu sporné nehnuteľnosti vlastnícky patria, posudzujúc túto podmienku objektívne. Z hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku, keď sa zjavne nejednalo o zmluvu o prevode vlastníctva, nemohol byť žalovaný 2/ objektívne v dobrej viere, že nadobudol vlastníctvo, a to ani napriek nesprávnemu zápisu v evidencii nehnuteľností, v ktorej bol na základe tejto zmluvy zapísaný ako vlastník. Z rovnakého dôvodu nemohol byť dobromyseľný ani právny predchodca žalovaného 1/ V. Q. B., konajúci v mene žalovaného 2/ ako jeho štatutárny zástupca, na ktorého (a jeho manželku - matku žalovaného 1/) boli žalovaným 2/ prevedené niektoré nehnuteľnosti a ktorý ich spolu s manželkou neskôr previedol na svojho syna - žalovaného 1/. U žalovaného 1/, ale ani u ostatných žalovaných, neprichádzalo do úvahy započítanie držby sporných nehnuteľností žalovaným 2/, resp. právnym predchodcom žalovaného 1/, pretože v zmysle § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka bolo možné len započítanie oprávnenej držby právneho predchodcu, t. j. takej držby, pri ktorej je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ išlo o žalovaných 3/, 4/, dovolací súd vyslovil právny názor, že v ich prípade neprichádzalo do úvahy ani prelomenie ochrany skutočného vlastníka (žalobcu), zaručovanej zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ ochranou dobrej viery nadobúdateľa. Takúto ochranu by bolo možné priznať len výnimočne, hodnotiac veľmi prísne, či nadobúdateľ ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaného v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí. V danej veci nedošlo zo strany označených žalovaných k zachovaniu potrebnej náležitej opatrnosti spočívajúcej vo využití možnosti oboznámenia sa s históriou zápisov vlastníckych zmien v katastri, resp. v bývalej evidencii nehnuteľností, keď vynaložením aktivity v tomto smere bolo zistiteľné, že žalovaný 2/ nemohol nadobudnúť vlastníctvo hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku a následne ho nemohol nadobudnúť ani žalovaný 1/. Okolnosti, ktoré takúto opatrnosť vyžadovali, sa týkali najmä skutočnosti, že obchodná spoločnosť J. N. BLOOM s. r. o., od ktorej nadobudli niektoré zo sporných nehnuteľností, ich previedla len niekoľko dní potom, čo ich sama nadobudla, a len niekoľko dní po svojom vzniku ako subjektu práva.

9/ Odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení, po vrátení spisového materiálu, opätovne preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného 3/ v medziach jeho vymedzeného rozsahu a dôvodov (§ 379, § 380 C.s.p.). Na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie a dňa 31.01.2023 rozsudok verejne vyhlásil.

10/ Po otvorení odvolacieho pojednávania, vzal žalobca písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 12.12.2022 žalobu voči žalovaným 1/ a 4/ späť podľa § 145 ods. 2 C.s.p. (č.l. 1340) dôvodiac, že nehnuteľnosti tvoriace predmet súdneho sporu sú v súčasnosti podľa aktuálnych listov vlastníctva vedené ako vlastníctvo žalovaného 2/ (LV č. XXXX, Č.. XXXX, Č.. XXXX) a žalovaného 3/ (LV č. XXXX). Obaja žalovaní vyslovili so späťvzatím žaloby súhlas. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd podľa § 370 ods. 1 C.s.p. v II. výroku tohto rozhodnutia pripustil späťvzatie žaloby voči žalovanému 1/, zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie voči nemu zastavil (§370 ods. 2 veta druhá C.s.p.). Pokiaľ išlo o žalovaného 4/ DANNYX s.r.o., z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 7C /54/2003-737 mu bol doručený dňa 09.12.2013 (viď doručka na č.l. 751). Odvolanie voči nemu však podal osobne na súd prvej inštancie až dňa 27.01.2014 (č.l. 769 a nasl.), teda zjavne po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty na odvolanie voči nemu, ktorá uplynula dňom 27.12.2013 (piatok). Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že v prípade žalovaných nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo (sporné nehnuteľnosti má každý z nich zapísané na samostatnom liste vlastníctva) a preto neostávalo odvolaciemu súdu nič iné, ako odvolanie žalovaného 4/ podľa § 386 písm. a/ C.s.p. odmietnuť ako oneskorene podané. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcom sa určenia vlastníckeho práva žalobcu k pozemkom parc. č. XXXXX/XX U. XXXXX/XX zapísaným na LV č. XXXX tak nadobudol právoplatnosť, akoby odvolanie voči nemu nebolo podané, z ktorého dôvodu žalobca už nemohol dňa 12.12.2022 voči žalovanému 4/ vziať účinne žalobu späť (§ 370 ods. 1 C.s.p.).

11/ Odvolací súd v priebehu odvolacieho konania ďalej zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 37K/49/2019-52 zo dňa 27.08.2019, ktoré bolo uverejnené v Obchodnom vestníku č. OV 169/2019, bol na majetok žalovaného 2/ vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol menovaný JUDr. Peter Vrabel, so sídlom Dvořákovo nábrežie č. 8/A, Bratislava, značka správcu S1633. Zároveň z Obchodného vestníka č. 28/2020 bolo zistené, že uznesením sp. zn. 37K/49/2019 zo dňa 28.01.2020 Okresný súd Bratislava I odvolal JUDr. Petra Vrabela z funkcie správcu a ustanovil nového správcu úpadcu: ADVO INSOLVENCI, k.s. so sídlom Hollého 10, Nitra, značka správcu S1604. Odvolací súd výzvou zo dňa 16.11.2022 vyzval úpadcu - dlžníka (žalovaného 2/) postupom podľa § 47 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení zákona č. 390/2019 Z.z. účinného od 1.1.2020 (ďalej len „ZoKR“) na podanie návrhu na pokračovanie v konaní v lehote 30 dní od doručenia výzvy, ktorá bola úpadcovi doručená dňa 02.12.2022. Úpadca odvolaciemu súdu dňa 21.12.2022 oznámil, že nesúhlasí s pokračovaním v konaní. Zo strany správcu úpadcu bolo odvolaciemu súdu doručené oznámenie, v ktorom nedal súhlas na pokračovanie v konaní dňa 07.12.2021.

12/ Podľa § 47 ods. 1 ZoKR, ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu.

13/ Podľa § 47 ods. 4 (veta prvá až štvrtá) ZoKR, v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Ak návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný do konca prvej schôdze veriteľov, súd vyzve správcu a dlžníka, prípadne nerozlučných spoločníkov na strane dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí s pokračovaním v konaní súhlas, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník alebo prípadní nerozluční spoločníci dlžníka. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby.

14/ Z vyššie uvedeného odvolací súd ustálil, že v prejednávanej veci došlo podľa § 47 ods.4 ZoKR vo vzťahu k žalovanému 2/ k účinkom späťvzatia žaloby, a to po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako toto nadobudlo právoplatnosť, čo zakladá právomoc a povinnosť odvolacieho súdu v nadväznosti na to podľa § 370 ods. 2 veta druhá C.s.p. zrušiť odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastaviť. Odvolací súd dodáva, že novelou Zákona o konkurze a reštrukturalizácii realizovanou zákonom č. 390/2019 Z.z. došlo s účinnosťou od 1.1.2020 k doplneniu ustanovenia § 47 ods. 4 o druhú až štvrtú vetu, v zmysle ktorých v prípade nepodania návrhu na pokračovanie v konaní do konca prvej schôdze veriteľov súd vyzve správcu a dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí súhlas s pokračovaním v konaní, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník. Nepodanie

návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby. Zámer zákonodarcu priznať účinky späťvzatia žaloby aj za procesnej situácie, pokiaľ dlžník - úpadca ako žalovaný, príp. jeho nerozluční spoločníci a správca úpadcu nepodajú návrh na pokračovanie v konaní, vyplýva aj z dôvodovej správy, ktorá k ustanoveniu § 47 ods. 4 ZoKR uvádza, že „jednou z okolností, s ktorou sa predkladateľ musí vysporiadať pri vyhlásení konkurzu je aj tá, aký vplyv vyhlásený konkurz bude mať na možnosť pokračovať v prebiehajúcich súdnych konaniach. Tie môžu byť „pasívne“ (úpadca je žalovaný napr. na plnenie) alebo „aktívne“ (úpadca je žalobcom a žaluje na plnenie). Doterajšia úprava predradzovala konkurz pred iné konania, pričom „kľúče“ od rozuzlenia pôvodne prebiehajúcich konaní dávala výlučne správcovi, ktorý ak ostal nečinný, tak konanie ostalo počas účinkov konkurzu prerušené, často niekoľko rokov. Nová právna úprava má za cieľ vyjasniť situáciu s prerušenými konaniami skôr a efektívnejšie. Ak správca neprevezme prebiehajúci spor, súd, ktorého konanie bolo prerušené, vezme na zreteľ vyjadrenie dlžníka. Ak sa dlžník nevyjadrí alebo nebude súhlasiť s pokračovaním, súd konanie zastaví. Ak dlžník navrhne pokračovanie v konaní, v konaní pokračuje tak ako keby konkurz nebol vyhlásený s tým, že v prípade, ak sa dlžníkovi prisúdi napr. plnenie (na základe ktorého sa bude plniť), toto plnenie nebude podliehať konkurzu. Konkurzní veritelia však budú môcť uplatňovať zodpovednosť správcu (ak mohol a mal pokračovať v konaní). V prípade pasívnych sporov je ich prípadné pokračovanie síce nepravdepodobné (je spravidla neefektívne), ale je možné. Ak sa však prípadnému žalobcovi voči dlžníkovi prisúdi plnenie, toto plnenie môže byť uspokojené až tzv. akoby za konkurzom (t.j. je podriadené uspokojeniu konkurzných veriteľov), resp. môže byť uspokojené len z majetku, ktorý bol napr. z konkurzu vylúčený“. V konaniach, ktoré spadajú do rozsahu pôsobnosti § 47 ods. 4 ZoKR v znení účinnom od 1.1.2020, nastávajú však účinky späťvzatia žaloby ex lege tým, že správca úpadcu - dlžníka alebo dlžník samotný, prípadne jeho nerozluční spoločníci, nepodajú návrh na pokračovanie v konaní. Teda zákon o konkurze a reštrukturalizácii v § 47 ods. 4 ZoKR ustanovuje podmienky, za naplnenia ktorých dochádza k nahradeniu dispozičného úkonu žalobcu - späťvzatia žaloby - v dôsledku tam uvedených procesnoprávných skutočností. V prípade, ak účinky späťvzatia žaloby podľa § 47 ods. 4 ZoKR nastanú v takom konaní, v ktorom už bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie, ale toto jeho rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, odvolací súd postupuje primerane (čl. 4 ods. 1 C.s.p.) podľa § 370 C.s.p., s určitými výnimkami vyplývajúcimi z osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v § 47 ods. 4 ZoKR. Procesnoprávnym následkom zo zákona nastávajúcich účinkov späťvzatia žaloby podľa § 47 ods. 4 ZoKR je preto taký procesný postup odvolacieho súdu, keď tento nerozhoduje o pripustení späťvzatia žaloby, pretože tieto účinky nastali zo zákona, ale podľa § 370 ods. 2 C.s.p. len zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Zároveň odvolací súd nie je oprávnený skúmať dôvody, pre ktoré nastali v prejednávanej veci účinky späťvzatia žaloby podľa § 47 ods. 4 ZoKR, pretože sa jedná o zákonom určený dôsledok nekonania dlžníka, resp. jeho nerozlučných spoločníkov a správcu dlžníka - úpadcu. Keďže účinky späťvzatia nastali priamo zo zákona, nemôže protistrana tento zákonný účinok zmať tým, že by so späťvzatím nesúhlasila v zmysle § 370 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd preto protistranu v týchto prípadoch ani nevyzýva na súhlas so späťvzatím žaloby. Nakoľko v danej veci bol na majetok žalovaného 2/ ako úpadcu - dlžníka vyhlásený konkurz a na výzvu súdu dlžník nepodal návrh na pokračovanie v konaní v stanovenej lehote, resp. jeho správca nedal súhlas na pokračovanie v konaní, nastali podľa § 47 ods. 4 vety poslednej ZoKR účinky späťvzatia žaloby, pričom je bez právneho významu skutočnosť, že úpadca - dlžník je v procesnom postavení žalovaného. Na základe účinkov späťvzatia žaloby v zmysle § 47 ods. 4 ZoKR odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2/ zrušil a konanie voči nemu zastavil podľa § 370 ods. 2 C.s.p. (viď IV výrok). Z uvedených dôvodov sa už odvolacou argumentáciou žalovaného 2/ odvolací súd nezaoberal.

15/ Pokiaľ išlo o zostávajúceho, v konaní aktívneho žalovaného 3/, odvolací súd prejednal jeho odvolanie na odvolacom pojednávaní, doplnil dokazovanie oboznámením kompletného spisového materiálu Okresného úradu Bratislava, katastrálny odbor, a to kópiami originálov a listov vlastníctva č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX s chronológiou zmien a kópiami dokladov evidovaných v zbierke listín pod č. zmien XX/XX, XXXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX - katastrálne územie Y. (č.l. 1140 - 1250). Sumarizujúc odvolanie žalovaného 3/, ten voči rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že prevod správy národného majetku medzi štátnou organizáciou (ObNV) a spoločenskou organizáciou (TJ Filozof) právne normy platné a účinné v čase plnenia podľa hospodárskej zmluvy neumožňovali (§16 ods. 1 vyhlášky FMF ČSSR č. 90/1984 Zb.), rovnako ani jeho odovzdanie do trvalého užívania na základe odplatnej hospodárskej zmluvy podľa ust. § 70 ods. Hosp. Zák., pretože sa tak mohlo udiať len bezodplatne. Z tohto dôvodu je potrebné vykladať hospodársku zmluvu podľa jej obsahu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že išlo o zmluvu o prevode národného majetku medzi štátnou a neštátnou

organizáciou v zmysle §18 vyhlášky FMF ČSSR č. 90/1984 Zb., na základe čoho došlo k prevodu vlastníckeho práva hmotného národného majetku a nie o zmluvu o prevod správy, či odovzdanie do trvalého užívania. V hospodárskej zmluve je uvedené, že preberajúca organizácia TJ Filozof uhradila čiastku 500.000 Kčs, čo nie je možné považovať za nič iné ako za kúpnu cenu (a contrario §70 Hosp. Zák. a § 14 ods. 1 vyhlášky FMF ČSSR č. 90/1984 Zb. o správe národného majetku), v konaní preto nebolo potrebné skúmať, či došlo k jej zaplateniu. Konajúci súd sa nevysporiadal s listinným dôkazom, a to so žiadosťou TJ Filozof zo dňa 08.10.1987 zn. 171/87, z ktorej jednoznačne vyplýva, že ObNV a TJ Filozof uzavreli hospodársku zmluvu s úmyslom spôsobiť ňou prevod vlastníckeho práva k hmotnému národnému majetku zapísaného na LV č. XXXX. Právny predchodca žalovaného 3/ uzavrel s ObNV Bratislava II hospodársku zmluvu č. Z-6/85, ktorá bola následne zaevidovaná na príslušnej geodézii, a na základe ktorej nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam (LV č. XXXX). Žalovaný tak konal v dobrej viere, bol dobromyseľný, opak v konaní preukázaný nebol. Odvolateľ dodal, že ak by aj pripustil fakt, ktorý rozporuje, že na základe hospodárskej zmluvy č. Z-6-85 zo dňa 26.6.1987 nedošlo k prevodu vlastníctva sporných nehnuteľností na právneho predchodcu žalovaného 3/, tento resp. jeho právni predchodcovia nadobudli vlastníctvo vydržaním. V tejto súvislosti sa podľa odvolateľa konajúci súd nevysporiadal so skutočnosťou, že v bode 4. predmetnej hospodárskej zmluvy sa nachádza preškrtnutie textu, z ktorého je jednoznačné, že toto preškrtnutie s prihliadnutím na jeho rozloženie a veľkosť, sa má nachádzať v bode 3. hospodárskej zmluvy. Preškrtnutie sa pri vyplňaní zmluvy zjavou chybou v písaní, a to posunom strany pri vyplňaní zmluvy pomocou písacieho stroja, presunulo o jeden riadok nižšie, čím zmenilo podstatné ustanovenia hospodárskej zmluvy. Konajúci súd sa rovnako nevysporiadal s kúpnu cenou, ktorá bola predchodcom žalovaného 3/ za prevod nehnuteľnosti zaplatená. V bode 5. hospodárskej zmluvy je uvedená odplata 500.000 Kčs, ktorú uhradza preberajúca organizácia; rovnako sa konajúci súd nezaoberal otázkou, prečo ObNV Bratislava II po obdržaní rozhodnutia geodézie nijakým spôsobom prevod majetku na odporcu nenamietal. V súlade s príslušnými ustanoveniami Hosp. Zák. platného a účinného v rozhodnom čase, v prípade, ak sa do socialistického vlastníctva nadobúda vec zmluvou, prechádza vlastnícke právo, ak nie je ustanovené alebo dohodnuté inak, prevzatím veci. V predmetnom prípade je nesporné, že nehnuteľnosti boli TJ Filozof riadne odovzdané, pričom v zmluve nebol dohodnutý iný spôsob prechodu vlastníctva, a teda TJ Filozof nadobudla vlastnícke právo k pozemku v súlade so všetkými, v rozhodnom čase platnými právnymi predpismi.

16/ Pokiaľ išlo o vyššie zmienenú odvolaciu argumentáciu žalovaného 3/, na túto vyslovil, pre odvolací súd záväzný právny názor dovolací súd v uznesení č.k. 6Cdo 105/2016-978. Dovolací súd sa vo svojom rozhodnutí vyslovil jednak k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a rovnako aj k otázke vydržania (dobromyseľnosti) žalovaných, vrátane žalovaného 3/. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom dovolacieho súdu vyslovenom v ods. 27 uznesenia, že zo skutkového hľadiska bolo v predmetnej sporovej veci zistené, že v čase uzavretia hospodárskej zmluvy štát právne a fakticky disponoval so sporými nehnuteľnosťami, že k týmto nehnuteľnostiam vykonával správu národného majetku ObNV Bratislava II, a že tento orgán ako odovzdávajúca organizácia uzavrela so žalovaným 2/ ako preberajúcou organizáciou hospodársku zmluvu o prevode správy národného majetku (odovzdávaný majetok bol v tejto zmluve označený slovami „Akcia Z č. X/XX, I. P. U. Š. V. S.Q. K. T., O., kat. územie Y., parcela č. XXXXX/XX o výmere 13.764 m² v obstarávacej a zároveň zostatkovej hodnote 1.645.949 Kčs). Z odvolacím súdom zabezpečenej, a v rámci odvolacieho pojednávania oboznámenej kópie originálu Hospodárskej zmluvy čí. Z-6/85 (č.l. 1163) je úplne nepochybné že jej zmieneným účelom bol prevod správy národného majetku podľa § 347 hospodárskeho zákonníka. Uvedené možno vyvodiť z jednoznačne prečiarknutého odkazu na § 349 hospodárskeho zákonníka, a to hneď v záhlaví tejto zmluvy a preškrtnutia slova „vlastníctvo“ na jej konci (hoci s posunutím o jeden riadok), rovnako tak z preškrtnutia ods. 4 „Vlastníctvo sa prevádza odplatne za dohodnutú cenu Kčs“. Pokiaľ ide o úhradu čiastku 500.000 Kčs, ide o sumu, ktorá bola dôvodom prevodu správy cit. „preberajúca organizácia uhradila čiastku 500.000 Kčs podľa vyhl. č. 90/1964 Zb.“, čo rovnako vyplýva z obsahu tejto hospodárskej zmluvy zo dňa 26.6.1987 (na čl. 1163). Naviac, z jej obsahu nie je možné vyvodiť, že čiastka 500.000 Kčs je kúpnu cenou ako nesprávne dôvodí žalovaný 3/ v odvolaní, je z nej totiž podľa odvolacieho súdu úplne zrejmé, že ide o odplatu (v čiastke 500.000 Kčs) za prevod správy. Pokiaľ ide o právne posúdenie tejto zmluvy, dovolací súd vyslovil právny názor, že išlo o právo upravené v § 70 ods. 1 vtedy platného Hosp. zákonníka a § 14 vyhlášky č. 90/1984 Zb. o správe národného majetku, nakoľko hospodárska zmluva obsahovala všetky tri zákonné náležitosti pre vznik práva trvalého užívania národného majetku v zmluve špecifikovaného. Dodal, že nadobudnutím účinnosti zákona o správe majetku štátu, t.j. dňom 1.1.1994 zaniklo žalovanému 2/ právo trvalého užívania k tomuto majetku podľa § 18 ods. 3 vyhlášky

a zároveň týmto dňom podľa zákona o majetku obcí (§2a ods. 1) prešiel tento majetok do vlastníctva žalobcu. Pokiaľ ide o otázku vydržania vlastníckeho práva žalovaným 2/ je odvolací súd zhodne s dovolacím súdom názoru, že z obsahu hospodárskej zmluvy je úplne zrejmé, že sa nejednalo o prevod vlastníctva tam špecifikovaného majetku ale len o prevod správy. Žalovaný 2/ preto nemohol byť dobromyseľný, že mu zverené veci patria. Z tohto dôvodu u žalovaného 1/, ani u ostatných žalovaných neprichádzalo do úvahy započítanie doby držby sporných nehnuteľností žalovaným 2/ a následné vydržanie nehnuteľností podľa § 129 a nasl. Obč. Zák. Uvedené podľa názoru dovolacieho súdu platí aj u žalovaného 3/. Dovolací súd vo vzťahu k žalovanému 3/ uzavrel, že z jeho strany nedošla k zachovaniu potrebnej náležitej opatrnosti spočívajúcej vo využití možnosti oboznámenia sa s históriou zápisov vlastníckych zmien v katastri nehnuteľností, keď vynaložením aktivity v tomto smere by zistil, že žalovaný 2/ mal predmetné nehnuteľnosti len v správe a preto nemohol nadobudnúť k nim vlastníctvo a preto následne vlastníctvo k nim nemohol nadobudnúť ani žalovaný 1/. Výrazné pochybnosti v tomto smere vzbudzuje aj okolnosť, že obchodná spoločnosť J.N.BLOOM s.r.o., od ktorej nadobudli sporné nehnuteľnosti žalovaný 3/, ich previedla len niekoľko dní potom, čo ich sama nadobudla za kúpnu cenu 1 Sk (dňa 10.5.2006 došlo k prevodu pozemkov na J.N.BLOOM s.r.o. a dňa 30.05.2006 na žalovaného 3/, poznámka odvolacieho súdu). Napokon nie je možné uveriť ani tomu, že by žalovaný 3/ nemal v čase uzavretia kúpnej zmluvy vedomosť o prebiehajúcom súdnom spore (začal v roku 2003) ohľadom pozemkov, ktoré boli predmetom prevodu, teda že by ho jeho právny predchodca o tejto podstatnej okolnosti neinformoval.

17/ Odvolací súd nad rámec dodáva, že vlastnícke právo žalovanému 2/ mohlo svedčiť len vo vzťahu k stavbe - „I. P. U. Š. V. S. K.“, čo možno vyvodiť zo zmluvy č. X/XX (č.l. 1175). V nej však nie je žiadna zmienka o pozemkoch, na ktorých bola stavba postavená, ako nesprávne dôvodí žalovaný 3/.

18/ Pokiaľ ide o ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného 3/, prednesenú na odvolacom pojednávaní (otázka správy časti sporných pozemkov Správou spojov, nedostatky pôvodného konfiškačného rozhodnutia, ktorá mala podľa jeho názoru spochybniť vecnú legitimitáciu žalobcu), táto presahuje rámec podaného odvolania, a preto sa ňou odvolací súd už nemohol zaoberať.

19/ Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra „C“ zapísaných na LV č. XXXX, R. O. H., R. O. - Y., katastrálne územie Y., parc. č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 6.159 m², parc. č. XXXXX/XX - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 2.329 m² a parc. č. XXXXX/XX zastavané plochy a nádvorcia o výmere 68 m², podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny v I. výroku svojho rozhodnutia potvrdil.

20/ Pokiaľ ide o trovy odvolacieho a dovolacieho konania, odvolací súd priznal v V. výroku svojho rozhodnutia plne procesne úspešnému žalobcovi voči žalovanému 3/ a 4/ nárok na ich náhradu v rozsahu 100%. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému 3/ rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 C.s.p. a § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a vo vzťahu k žalovanému 4/ podľa § 396, § 453 ods. 3 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p. za použitia analógie legis. Pokiaľ išlo o žalovaného 1/, tomu odvolací nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (VI. výrok). Zohľadnil pritom okolnosť, že to bol práve žalovaný 1/, ktorý prevodom nehnuteľností zavinil, že žalobca vzal žalobu voči nemu späť (§ 256 ods. 1 C.s.p.).

21/ Odvolací súd ďalej rozhodol tak, že žalobcovi podľa § 257 C.s.p. nepriznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania, keď za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval skončenie predmetného konania voči žalovanému 2/ jeho zastavením na základe naplnenia podmienok vyžadovaných ust. § 47 ods. 4 ZoKR, teda z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného 2/ za situácie, zohľadniac, že ani správca konkurznej podstaty a ani sám žalovaný 2/ nenavrhli pokračovať v konaní.

22/ Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovoliacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).